

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות מסכת מנחות פרק ה

ונפחו מדרב. ולפעמים מקבל יפה ונפחו מועט, ואין עשורו מדיק כקמח. (ב) כל המנחות הנאפות מלושות בפושרין, שכן יפה לפת (תפא"י) ואף על פי שפושרין מתמיצין העשה, הואיל ולישתין ואפיתן בפנים כעצור, אנשי פנים וריוון הם ומשמןן שלא יתמיצו, ואם התמיצו שגריה עובר בלא תעשה, שנאמר

(תקרא ב. א.) **"כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ"**, וברי שמנחה אסורה בחמץ, וחלק של כהנים כתיב (שם ב. י.) **"לא תאפה חמץ חלקם"**, ואם חלק של כהנים דהני השירים לא תאפה חמץ, וחבים מלקות על לישתה, דהני שגמבל העשה במים, ועל עריכתה, שעושה אותה אחר לחם, ועל אפיתיה, מדכתיב (שם) **"לא תאפה חמץ"**, אפיה בכלל לא תקריבו חמץ היתה, ולמה יצאת להקיש אליה מה אפיה שהוא מעשה יחידיו ואפילו עליה אף כל מעשה יחידיו ואפילו קטור שמחליק פניה במים חביני עליה. (י) של מנחות טעונות שמן ולבונה, יש טעונות שמן ולא לבונה, לא לבונה ולא שמן, ויש שאינן טעונות לא שמן ולא לבונה. ואלו טעונות שמן ולבונה, מנחת הסלת, המביא מנחה קתם מביא סלת ושמן ולבונה, ואינו אותה אחרת, דכתיב (תקרא ב. א.) **"וצעץ עליה שמן"** ונתן עליה לבונה, ומדכתיב בה (שם) **"קפץ לשון"**, לפריון לכל מנחת יחיד שטעונות שמן ולבונה, והמנחת והתורה והחלות, ורקיקין, דהני מנחת מאפה תור, דאי בני עבדי חלות ואי בני עבדי רקיקין, מנחת כהנים, כהן שנאב אחת מכל מנחות האלה, ונתן כהן משיח, דהני מנחת חבתינן שכלל וט שמביא בתו דודל. ומנחת גוים דילין (תקרא ב. יז) **"מיאיש איש"** לרבות שנקרים במבאין קדרים וקדבות קישוראל, ומנחת שמים, אשה שהתנדבה מנחה. ומנחת העמר, דכתיב (שם ב. יז) **"אם תקריב מנחת פורים"** (ותא מנחת העמר, ושם נאמר שמן ולבונה, אלו טעונות שמן ולבונה, אבל מנחת נסכין שמיאבין אותה על גבמת הקרבן, טעונה שמן ואינה טעונה לבונה, דשמון נאמר בה ולא לבונה, לחם הפנים טעון לבונה

ואין טעון שמן, דכתיב (שם כד. ה.) ונתת על המערכת לבנה וזה", ולא כתיב בה שמן. שתי הלחם של עצרת לא הוה קרב לא לבונה, מנחת חוטא ומנחת קנאות אין בתן לא שמן ולא לבונה, דכתיב בני מנחת חוטא (שם ה. א.) **"לא ישים עליה שמן ואין יתן עליה לבונה"**, ובמנחת קנאות (במדבר ה. טז) נאמר, לא יבק עליה שמן ולא יתן עלי לבונה". (ד) ותיב על השמן בפני עצמו ועל הלבנה בפני עצמה, אם נתן על מנחת חוטא או על מנחת קנאות, ונתן עליה שמן פסלה דאין אפשר לקטשה, נתן עליה לבונה לקטשה. נתן שמן על שגריה של קמץ ואין עובר בלא תעשה. נתן מלי שיש בו שמן על בני כלי של מנחת חוטא או מנחת קנאות, לא פסלה, דכתיב (שם ה. יא.) **"לא ישים עליה שמן"**, בגופה של מנחה הקטוב מדרב, עד שיערב. (י) של מנחות טעונות העשה לקרן דרומית מערבית, דכתיב (תקרא ג. ח.) **"ודחישת את המזבח"**, ואינן טעונות תוספה, ויש טעונות תוספה ולא טעונות הגשה, ויש טעונות הגשה

ט"ו אייר

דכתיב (שם כ. כ.) **"והניח הכהן אתם, ושחטים כחזה ושוק שלהם, דילפי משלמי יחיד, ואין בהן ממיכה המלקה"**, דאין בכל קרבתו צבור סמיכה אלא בשעיר המשולח ופר העלם דבר של צבור. ואשם מצורע טעון סמיכה, דאי אפשר לקרבו יחיד בלא סמיכה, ותוספה חי דכתיב (י. יז) **"והניח אתם"**,

ואין בו תוספה שחוט דכתיב גבי שלמי יחיד (שם י. ז.) **"להניח אתו"**, למעטי אשם של מצרע. (ח) האומר הרי על מנחה מבטבת, לא יביא במרחשת, וכן האומר הרי עלי מנחה במרחשת, לא יביא מבטבת. ומה בין מנחת למרחשת, דכתיב (שם) **"ועל מנחת"**, משמע עליה ולא בתוכה, ומעשייה קשים, שהעשה מקטבת בה לשעה קשה, כדי שלא תשפר לחיו, שדרי הקלי אין לו שפה. (ט) האומר הרי עלי מנחה שפאית במטה, לא יביא מאפה פת, הוא כלי חרס שיש בו למעלה מקום לקדחה אחת ולפעמים מסיקין אותו ואופין בו עשה. ומאפה רעפים, שלא יביא שעה שפאפה על גבי רעפים שהסיקים. ומאפה יורות הערבים שחורפין במין גמא בקרעו וטוחין אותה כטיט וסומקין אש בתוכה עד שתתלבן ואופין בה עשה. רבי יהודה אומר אם רצה יביא מאפה פת, דכתיב תנור ב' עמים, חד בויקרא (ד. כ.) **"קרבן מנחה מאפה תנור"**, וחד בצו (שם יט.) **"אל מנחה אשר תאפה במנור"**, להכשיר מאפה פת, דכפח מין תנור הוא. האומר הרי עלי מנחת מאפה, לא יביא מתצה חלות ומחצה רקיקין, דהני חמש מכל מין, דצריך עשר חלות,

(לפנן פרק י שמינה ה.) אלא כל מומין אחד, או כל חלות או כל רקיקין, רבי שמעון מתיי, שזהו אחר קרבן אחד, ששיניהם כותבים במנחה אחת, לכן יכול להביא מחצה ממין זה ומחצה ממין זה.

פרק ו א אלו מנחות נקמצות ושגריהן לכהנים, מנחת סלת, דכתיב ביה (ויקרא ב. ח.) **"ומנחת, ומרחשתה, והחלות ורקיקין, שפותקן לפתיחין אחר אפיתן ומקריב קמץ, דכתיב שם (ויקרא יט. ט.) "את אונקרתה"** והניו קמץ, מנחת גוים, מנחת נשים, שהתנדבו אחת מאלה, גם הם נקמצת. מנחת העמר דכתיב ביה (שם יט.) **"והקטירי מנחת את אונקרתה"**, מנחת חוטא, ומנחת קנאות, דכתיב ביה קמיעה, מנחת חוטא כתיב (שם ה. יא.) **"וקמץ"** ובמנחת קנאות כתיב (במדבר יז. ט.) **"וקמץ הכהן"**, אבל מנחת חוטא של בתן אין נקמצת, דכתיב שם (ויקרא יט. ט.) **"כל מנחת כהן קלי תהיה"**, ויכן שאין בה שירים שפותקין לאכילה והיא שופרת. רבי שמעון אומר, מנחת חוטא של כהנים נקמצת, והקמץ קרב לעצמו והשירים קרבי לעצמן, ליהי לה מדכתיב (שם ה. יא.) **"והיתה לבחן פמנחה"**, מקיש מנחת חוטא של כהן למנחת חוטא של ישראל, אבל שגריה אין נאכלין, דדריש **"לבחן פמנחה"**, הניח על שיש לבחן לעשותו, והיא מנחת חוטא

ב כל המנחות נלושות בפושרין, ומשמרן שלא יתמיצו. ואם התמיצו שגריה, עובר בלא תעשה, שנאמר (ויקרא ב.) **"כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ"**, וחיבים על לישתה, ועל עריכתה, ועל אפיתיה: ג יש טעונות שמן ולבונה, שמן ולא לבונה, לבונה ולא שמן, לא שמן ולא לבונה. ואלו טעונות שמן ולבונה, מנחת הסלת, והמרחשת, והמרחשת, והחלות, ורקיקין, מנחת כהנים, ומנחת כהן משיח, ומנחת כהן משיח, ומנחת גוים, ומנחת נשים, ומנחת העמר. מנחת נסכין טעונה שמן, ואין טעונה לבונה. לחם הפנים טעון לבונה, ואין טעון שמן. שתי הלחם, מנחת חוטא, ומנחת קנאות, לא שמן ולא לבונה: ד וחיב על השמן בפני עצמו, ועל הלבונה בפני עצמה. נתן עליה שמן, פסלה. לבונה, לקטשה. נתן שמן על שגריה, אינו עובר בלא תעשה. נתן כלי על גבי כלי, לא פסלה: ה יש טעונות הגשה ואינן טעונות תוספה, תוספה ולא הגשה, הגשה ותוספה, לא תוספה ולא הגשה. אלו טעונות הגשה ואינן טעונות תוספה, מנחת הסלת, והמחבת, והמרחשת, והחלות, ורקיקין, מנחת כהנים, מנחת כהן משיח, מנחת גוים, מנחת נשים, מנחת חוטא, רבי שמעון אומר, מנחת כהנים, מנחת כהן משיח, אין בהן הגשה, מפני שאין בהן קמיעה. וכל שאין בהן קמיעה, אין בהן הגשה: ו אלו טעונין תוספה ואין טעונין הגשה, לג שמן של מצורע ואשמו, והבכורים דכדרי רבי אליעזר בן יעקב, ואמורי שלמי יחיד וחוזה ושוק שלהן, אחד אנשים, ואחד נשים, בישראל אבל לא באחזרים, ושתי הלחם, ושני כבשי עצרת, כיצד הוא עושה, נותן שתי הלחם על גבי שני כבשים, ומניח שתי ידיו מלמטון, מוליד ומביא, מעלה ומוריד, שנאמר (שמות כט.) **"ואשר הונף ואשר הורם"**. תוספה היתה במזרח, והגשה בפער, דהני תוספות קדומות להקטרת. מנחת העמר ומנחת קנאות, טעונות תוספה והגשה. לחם הפנים ומנחת נסכים, לא תוספה ולא הגשה: ז רבי שמעון אומר, שלשה מינים טעונים שלש מצות, שמים בכל אחת ואחת, והשלישית אין בהן. וזכחי שלמי יחיד, וזכחי שלמי צבור, ואשם מצורע, וזכחי שלמי חיים, וזכחי שלמי יחיד, טעונים סמיכה חיים, ותוספה שחוטים, ואין בהם תוספה לעיל, ואין בהם תוספה חיים, וזכחי שלמי צבור, טעונים תוספה חיים

וכל שכן בפערב דקרבן יתיר להליל, והגשה היתה רק בפערב, הני דרומית מערבית, ותוספות קדומות למנחה, וכן במנחת העמר ומנחת קנאות שצריך תוספה ונקשה, דבמנחת קנאות כתיב (במדבר ה. טז) **"והניח את המנחה לפני ה' והדר"** והקריב את המזבח"א. מנחת העמר ומנחת קנאות טעונות תוספה והקשה, לחם הפנים ומנחת נסכים אין טעונות לא תוספה ולא הגשה. משנה זאת אין בו ממשותק ושניה בלשון יחיד משום אומר דבר בשם אומרו. (ז) רבי שמעון אומר, שלשה מינים של קרבתו טעונים שלש מצות, (א) סמיכה, (ב) תוספה שכוון חיים, (ג) תוספה פשוט שחוטים, מתיכן מן המצוות בכל אחת ואחת, והשלישית אין בהן. ואלו הן השלשה מינים, זכחי שלמי יחיד, וזכחי שלמי צבור של עצרת, ואשם מצורע, וזכחי שלמי יחיד טעונים סמיכה חיים, דכתיב גבי שלמים (ויקרא ג. א.) **"וקמץ"**, ותוספה שחוטים, חלה ושוק שלהם, כדפרשטו לעיל, ואין בהם תוספה חיים, וזכחי שלמי צבור טעונים תוספה חיים,

משניות מבוארות מסכת מנחות פרק ו

של ישראל ולא לאשים פסולין, דהני לענן ומזבח, לא תהא מנחתו כמנחת חוטא של ישראל. (ב) מנחת כהנים בין חובה בין נדבה, ומנחת כהן משיח שהיה כהן גדול מביא חבתינן בכל יום מחצה בבקר ומחצה בערב, ומנחת נסכים שנקרבה על גבמת הקרבן הני הן לליל ולמזבח אין בהם

ושחוטים, ואין בהן סמיכה. ואשם מצורע, טעון סמיכה ותוספה חי, ואין בו תוספה שחוט: ח האומר הרי עלי במחבת, לא יביא במרחשת, במרחשת, לא יביא במחבת, ומה בין מחבת למרחשת, אלא שהמרחשת יש לה פסוי, והמחבת אין לה פסוי, דכרי רבי יוסי המהליל. רבי חנניהו בן גמליאל אומר, מרחשת עמקה ומעשייה רוחשים, ומחבת עמקה ומעשייה קשים:

ט (האומר) הרי עלי בתנור, לא יביא מאפה כפח ומאפה רעפים ומאפה יורות הערביים. רבי יהודה אומר, אם רצה, יביא מאפה כפח. הרי עלי מנחת מאפה, לא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין. רבי שמעון מתיי, מפני שהוא קרבן אחד:

פרק ו א אלו מנחות נקמצות ושגריהן לכהנים, מנחת סלת, והמחבת, והמרחשת, והחלות, ורקיקין, מנחת גוים,

מנחת נשים, מנחת העמר, מנחת חוטא, ומנחת קנאות. רבי שמעון אומר, מנחת חוטא של כהנים נקמצת, והקמץ קרב לעצמו, והשירים קרבי לעצמן: ב מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים, למזבח, ואין בהם לכהנים. בזה יפה כח המזבח מכח הכהנים, שתי הלחם ולחם הפנים, לכהנים, ואין בהם מנחת סלת, וזכחי שלמי יחיד, וזכחי שלמי צבור של עצרת, ואשם מצורע, וזכחי שלמי יחיד טעונים סמיכה חיים, דכתיב גבי שלמים (ויקרא ג. א.) **"וקמץ"**, ותוספה שחוטים, חלה ושוק שלהם, כדפרשטו לעיל, ואין בהם תוספה חיים, וזכחי שלמי צבור טעונים תוספה חיים, וזכחי שלמי צבור, טעונים תוספה חיים,

לא תהא מנחתו כמנחת חוטא של ישראל. (ב) מנחת כהנים בין חובה בין נדבה, ומנחת כהן משיח שהיה כהן גדול מביא חבתינן בכל יום מחצה בבקר ומחצה בערב, ומנחת נסכים שנקרבה על גבמת הקרבן הני הן לליל ולמזבח אין בהם לכהנים, בזה יפה כח המזבח מכח הכהנים, אבל המביא נסכים אינו מושל על האשים אלא יורד לשתינן ממין נקבים שהיה בהן המזבח ויורדין לתוהם. שתי הלחם ולחם הפנים לכהנים, ואין בהם מנחת סלת, וזכחי שלמי יחיד, וזכחי שלמי צבור של עצרת, ואשם מצורע, וזכחי שלמי יחיד טעונים סמיכה חיים, דכתיב גבי שלמים (ויקרא ג. א.) **"וקמץ"**, ותוספה שחוטים, חלה ושוק שלהם, כדפרשטו לעיל, ואין בהם תוספה חיים, וזכחי שלמי צבור טעונים תוספה חיים, וזכחי שלמי צבור, טעונים תוספה חיים,

מאעבב כזה C, ובתרי"ט מביא כזה צארים, ושאר השמן נאכל לכהנים. (ד) כל המנחות האפיות הנעשות בכלי דהני הנתבבין כל שירות, טעונות פתיחה, דכתיב (שם ט.) **"פתות אתה פתים יין"** פתות היתא"א כרות שאר המנחות לפתיחה, ומדכתיב אותה, ממעט שתי הלחם ולחם הפנים, שאין בהן קמץ ואין צריכין פתיחה. כיצד סדר פתיחה מנחת ירחם כופל אחד לשנים ושנים לארבעה, דכתיב (שם) **"פתות אתה פתים יין"** פתים" כמרבין עוד שנים, הרי ארבעה. ומבדיל דהני בכל מקום שפוסל מבדיל וקמין. מנחת כהנים שאין בה קמץ, כופל אחד לשנים ושנים לארבעה ואינו מבדיל. מנחת כהן משיח לא היה מאפה, לארבעה לכל לשנים. דלא כתיב ביה אלא מנחת פתים ולא פתות. רבי שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח, אין בהם פתיחה, שכל היה מכפול, מפני שאין בהם קמיעה, וכל שאין בהם קמיעה אין בהם פתיחה, וכלן כל אלו המנחות פתיחה פותחת עד שיהיו מינים, דהני שפוסלין פתיחה לשמונה ושימונה לשש עשרה עד שיהיו כזיתים. (ח) כל המנחות טעונות שלש מאות שיהי, שמשפשוף החטה כדדי שתהא טוחה להכשיר קלפתה, וחמש מאות בעיטה שפוטט בעיטה אגרוף לא פסד ידו ושך אחת ובעט שתיים ואחר כך